

GOYA: TAURAMAQUIA 26. PADEC PICADORJA.

več, da bi je ne bilo. Mož je prihajal redno domov. Hinavec! Kako je znal brisati sled za seboj. Ona pa je prisluškovala celo njegovim sanjam.

Nekaj dni po obisku pri zdravniku je neko noč prisluhnila, če mož spi. Prižgala je luč.

S stola je vzela moževo obleko. Ura je skoraj zropotala na tla. Na zlati verižici je visel ličen medaljon. Odprla ga je. V njem je bil kodrček las, zvezanih z rdečo nitjo. Kodrček mu je dala ona. Vendar se ji je zdelo, da so ti lasje drugačni. Bolj svetli in bolj svilnato lepi. Nehoté se je spomnila na blondinko, ki je tisti dan, ko je oprezovala v kavarni, stopila v urade njenega moža. Vzela je svojo valujočo kito razpletenih las, in jih je primerjala...

Nato je vzela njegovo listnico. Trepetala je v razburjenju. Ne radi sramotnega dela, ki se ga ni še nikoli lotila, ampak radi pričakovanja, da odkrije nove stvari.

V listnici je bilo nekaj bankovcev. Dve stari vstopnici s koncerta. Pogledala je datum in se je prepričala, da sta bila na

koncertu onadva. Spomnila se je, kako sta se pri neki točki naslonila drug na drugega in se stopila z glasbo v eno; oba sta tedaj pozabila na življenje in plavala v blaženosti.

Ah! je vzdihnila.

V telovniku je bil zmečkan tramvajski listič, nožič, vžigalice, kratek svinčnik in v papir zavito zarjavelo pero. V enem izmed žepov pa je našla precej zmečkano pismo.

V hipu je preletela zbledelo, poševno pisavo. Pisala ga je lahka roka. Ženska! »Dragi Tomo!« Nekdo ga vabi k sebi, njega, ki je njen, ki ji je nezvest. Nje ne omenja. Podpis je nečitljiva šifra. Zdaj je vedela vse. Zdaj je imela v rokah dokaze.

Položila je obleko na prejšnje mesto, tresla se je kot šiba na vodi. Pismo je stlačila za modere; šla je v posteljo.

Mož se je prebudil in začuden pogledal v njo.

»Ali ne spiš?«

Ni se ozrla, težko je sopla in počasi odgovorila: »Ne.«